

ת"פ 10258/12/15 - מדינת ישראל נגד ג ש

בית משפט השלום באשקלון
ת"פ 10258-12-15 מדינת ישראל נ' ש(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופט אמיר דהאן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
ג ש (עציר)

הנאשמים

נוכחים:
נציג המאשימה עו"ד לירן פרג'
הנאשם בעצמו
ב"כ עו"ד יאיר לחן
מתורגמנית לשפה הרוסית, הגב' סבינה פדידה
גזר דין

הנאשם ג ש ת.ז. יליד 1962 מהעיר שדרות, נעצר ביום 4-12-15 וכתב אישום הוגש נגדו ביום 6-12-15.

הנאשם הורשע על פי הודאתו ביום 4-2-16 בסעיפי האישום הבאים:

- תקיפת בת זוג - עבירה לפי סעיף 382(ב)+379 לחוק העונשין תשל"ז-1977.
- היזק לרכוש במזיד - עבירה לפי 452 לחוק העונשין תשל"ז-1977.

העבירות בהן הורשע הנאשם:

כתב האישום שבו הודה והורשע הנאשם, ייחס לנאשם כי ביום 4-12-15 החל לצעוק ולהשתולל בבית, כאשר שאלה אותו רעייתו מה קרה, סרב לאפשר לה ללכת, ואז אמר לה דברים חסרי פשר, כמו, שכל העולם יהיה צריך לנשק לו, ביקש מהמתלוננת, רעייתו לעמוד בפינת הסלון, הפשיל את מכנסיו, ביקש מהמתלוננת לנשק את איבר מינו, ואז הצמיד למצחה טלפון נייד בחוזקה והחליק את הטלפון הנייד על פניה ואמר לה שתתקשר לכל העולם שיבוא לנשק לו.

עוד ייחס כתב האישום בו הודה והורשע המשיב כי הרס מראה במכת אגרוף, אך דבר זה איננו מתיישב עם תאריך המעצר.

ראיות לעונש:

הצדדים הגישו להגיש את כל תיק החקירה כראיה לעונש.

הגב' א ש - המתלוננת העידה בהליך הראיות לעונש, ואמרה שאותו זמן הנאשם לא הרגיש טוב, ואין לה בעיה שיחזור לביתם,

המאשימה הגישה את הרישום הפלילי של המשיב.

למשיב עבר פלילי שאיננו רלבנטי, אך קרוב ורצוף.

המשיב הורשע בעבירות של סחר בסמים והחזקת סמים לצריכה עצמית (2013).

הפרעת שוטר והחזקת סמים (2012).

החזקת סמים לצריכה עצמית (2009).

החזקת סמים לצריכה עצמית (2006).

סחר בסמים (2003).

ועוד עבירות שונות משנות ה - 90.

טיעוני הצדדים לעונש:

בא-כוח המאשימה, טענה כי נסיבות העבירה מחמירות, עברו הפלילי של הנאשם מחמיר גם הוא, ומתחם הענישה נע בין מאסר בעבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר בפועל. עוד טענה ב"כ המאשימה כי הערך המוגן הוא שמירת חייה של המתלוננת בתוך ביתה, והחמרה נוספת קשורה בשיקול ההרתעה, שכן עבירות אלמ"ב הן עבירות המהוות מכת מדינה.

הנאשם אמור להתחיל לבצע עבודות שירות בתיק תעבורה ביום 29/2/16 והדבר מוכיח כי אין עליו את מורא החוק.

המאשימה הגישה לתמיכה בטענותיה, את רע"פ 8884/12 ו - 4140/11.

מנגד, בא-כוח הנאשם, טען כי יש לזקוף לזכותו של הנאשם הודאה מיידית והסכון הנגזר ממנה. לנאשם אין עבר פלילי בעבירות של אלמ"ב, הדברים נעשו כאשר הנאשם היה במצב נפשי לא טוב, ומתיק החקירה עולה כי ביום 1/12/15 היה הנאשם במצב פסיכיאטרי ולמרות שהפסיכיאטר המחוזי קבע כי הוא אחראי למעשיו, יש לזקוף את מצבו הנפשי כשיקול משמעותי לעונש.

עוד טען ב"כ הנאשם כי הנאשם איננו אלים וכי לא הורשע מעולם בעבירות אלימות, לפיכך ביקש, בהתחשב עם תקופת מעצרו של הנאשם בתיק זה, לפסוק את הרף התחתון של הענישה והוא מאסר על תנאי וכן את ימי מעצרו כמאסר בתיק זה.

הנאשם הביע צער וחרטה, אמר שלא חשב שיגיע למצב כזה. והבטיח שדברים מעין אלה לא יקרו שנית.

עקרונות מנחים כלליים בשיקול הדעת לעונש:

1. הסנגור והתובעת טענו את טענותיהם, בכפוף לסעיף 40 לחוק העונשין (נוסח חדש) התשל"ז 1977. סעיף זה, אשר הוא חלק מתיקון 113, כולל בתוכו דיני ראיות חדשים ומעגן דיני ראיות ישנים, והכל בעניין הוכחת הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה.

בכפוף לכך לא קיבל ביהמ"ש טענה מטענות הצדדים, אלא ככל שעלתה בקנה אחד עם כתב האישום או עם הסכמתם שלהם.

2. בקביעת העונש הראוי שקל בית המשפט את השיקולים המפורטים והמאורגנים על פי חוק העונשין (תיקון מס' 113) התשע"ב 2012. תיקון זה עוסק בהבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה.

3. קדמה לתיקון הצעת חוק העונשין (תיקון מס' 92) (הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה) התשס"ו - 2006 ונוסחה ועקרונותיה שימשו מאז את בית המשפט כתבנית מתאימה לשם הבנייה נכונה לוגית ושקופה של שיקולי ענישה מאז פרסומה ועד פרסומו של החוק שבא בעקבותיה.

עוד חז"ל הורו לאדם לנהוג כבוד באשתו ואף גינו וענשו קשות את מי שאינו עושה כן והורו כך :

"שלא יכה את אשתו ויהיה זהיר בכבודה ... וכן צוו חכמים שיהא אדם מכבד את אשתו יותר מגופו ואוהבה כגופו "

גם פסיקת ימי הביניים במשפט העברי, אף על רקע שיטות המשפט בתקופתה הלכה בעקבות חז"ל כך פסק הרמ"א (הגהת שו"ע (אבה"ע סי' קנד ס"ג)

"איש המכה אשתו, עבירה היא בידו כמכה חברו ואם רגיל הוא בכך, יש ביד ב"ד ליסרו ולהחרימו ולהלקותו בכל מיני רידוי וכפייה ולהשביעו שלא יעשה עוד

ועוד הוסיפו הפוסקים (בית יוסף לרבנו יוסף קארו אבן העזר סימן קנדד"המ"כ) והחמירו עבירה זו מעבירת אלימות רגילה :

" והאשה לחיים ניתנה ולא לצער ניתנה וכו' דבכל הכאה עובר משום פן יוסיף ועונשו גדול ממכה חברו כי היא יושבת לבטח עמו ודמעתה מצויה ."

יש לציין שאין המדובר בעונש מידי שמיים אלא בענישה קשה ביותר ובמקרים קיצוניים אף ענישה קורפורלית מן הסוג שמטרתה לבער נגע חברתי : .

”

והעושה הכניס להחרימו ולנדותו ולהלקותו ולענישו בכל מיני רדיואף לקוץ ודואס רגיל בכך ואם הוא רוצה לגרשו וציאוינתכת ובה.”

ואכן העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין העונש המוטל על עבירה שהנאשם ביצע, לבין חומרת מעשה העבירה ואשמו של הנאשם. במסגרת יישום עקרון זה נאמר כי הערכים החברתיים המונחים בבסיס העבירות בהן הורשע הנאשם, נועדו להגן על שלמות הגוף והנפש בתוך התא המשפחתי, בשאיפה לשמרו כמקום מקלט בטוח ומגונן עבור בני המשפחה. בתי-המשפט עמדו פעמים רבות בפסיקתם על כך שעבירות אלימות המבוצעות כנגד בנות-זוג בתוך המשפחה הן בעלות חומרה מיוחדת שקיבלה ביטוי, בין היתר, בכך שהמחוקק ראה להחמיר את העונש המרבי שבית-המשפט מוסמך להטיל בעטיין וכך נפסק להלכה מפי בית המשפט העליון :

”מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך המשפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת אלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש ... באלימות במשפחה, נגישותם של קרבתות העבירה למערכת המשטרית או למערכות הסיוע האחרות היא ענין מורכב וקשה, הטעון רגשות חזקים, פחדים ואימה. הבושה, והרצון לשמור על שלמות המשפחה הופך לא אחת את התלונה על אלימות במשפחה למהלך קשה וטעון. לא אחת, קיימת תלות כלכלית ורגשית של בן הזוג המוכה בבן הזוג המכה, ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה. גורמים אלה ואחרים בשילובם, משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה. נפיצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבתות האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה.”

(ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (11.10.2007)).

4. ביהמ"ש התחשב בערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובמדיניות הענישה הראויה, וכן התחשב, לצורך הערכת חומרת מעשי העבירות שביצע הנאשם ומידת אשמו, בנסיבות המקלות והמחמירות הקשורות בביצוע העבירה.

5. בשלב הראשון: קובע בית המשפט כי הנאשם חטא באירוע יחיד של אלימות ובאירוע יחיד של היזק לרכוש .

6. בשלב השני: קובע בית המשפט את מתחם הענישה הראוי על פי הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, על פי רשימת סוגי הנסיבות שהורה המחוקק אף אם אינה רשימה סגורה. שלב זה כפוף לשני חריגים שיש בכוחם לפרוץ את מתחם הענישה הראוי, והם הגנה על שלום הציבור מחד ושיקולי שיקום מאידך.

7. בשלב השלישי: אומד בית המשפט את השפעת הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה על פי רשימת סוגי הנסיבות שהורה המחוקק אף אם אינה רשימה סגורה.

13. בחינת נסיבות ביצוע העבירות מצביעה על נסיבות מקלות משמעותיות לנאשם, האירוע נראה, ואף הוערך על ידי הנפגעת כאירוע המושפע ישירות מהפרעה נפשית ולא מרצון לפגוע להכאיב או לבזות. תגובתה של המתלוננת הייתה הזמנת אמבולנס בשל חולה פסיכיאטרי משתולל (הקלטת שיחה עם מד"א) ובקשה לטיפול פסיכיאטרי, וכן ניתן למצוא מעט מאוד הגיון או חיבור בין הדברים שנעשו. נראה שנעשו מהפרעה נפשית שאינה עולה כדי מחלת נפש ולא מרשעות, זדון או רצון להכאיב או להרע. על פי חוות הדעת הפסיכיאטרית יתכן כי המדובר באירועים על רקע שימוש בקנביס רפואי באינדזול קרבוקסימידים - או בשניהם. אין להתעלם מכך שהמשיב אובחן כמי שסובל ממצב פסיכיאטרי ארבעה ימים לפני האירוע ובבדיקתו לאחר האירוע נמצאו סימנים מאניים.

14. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מלמדת כי בתי-המשפט נוהגים להטיל בגין עבירות אלימות בתוך המשפחה מגוון עונשים הנעים מענישה מוחשית שאינה כוללת רכיב של מאסר בפועל במקרים קלים; דרך מספר בודד של חודשי מאסר בפועל הניתנים לריצוי בדרך של עבודות שירות; וכלה בעונשי מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג וברח במקרים החמורים. הכל בהתאם לנסיבותיהם של המעשה ושל העושה.

חלקו השני של גזר הדין יפרט בית המשפט את רשימת הנסיבות בהן התחשב ביהמ"ש לפי הסדר הבא:

הנסיבות המקלות והמחמירות הקשורות בביצוע העבירה:

בית המשפט מצא כי מתוך הרשימה הקבועה בחוק רלוונטיות לעניינו הנסיבות הבאות:

- **הנזק שנגרם מביצוע העבירה - לא נגרמו חבלות ונגרם כאב באירוע יחיד.**
- **הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה - הפרעה נפשית אשר יתכן כי יש לה קשר לסמים בין אלה שבהיתר ובין אלה שבאיסור.**

הנסיבות המקלות והמחמירות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

בית המשפט מצא כי מתוך הרשימה הקבועה בחוק רלוונטיות לעניינו הנסיבות הבאות:

(4) נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו: הנאשם נטל אחריות מלאה הודה במעשיו והתחרט עליהם.

(11) עברו הפלילי של הנאשם.

עברו הפלילי של הנאשם : בהתחשב עם גילו המתקדם מכיל בעיקר עבירות סמים ואף לא עבירת אלימות אחת, עם זאת יש להביא בחשבון כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו, כפי הנראה כשהוא חווה הפרעה נפשית שיסודה בצריכת סמים, ולכך עברו הפלילי רלוונטי.

עוד יש להביא בחשבון כי העבירה בוצעה בזמן שהנאשם אמור לרצות מאסר בעבודות שירות.

הנסיבות המקלות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

נסיבותיו המשפחתיות של הנאשם:

בית המשפט שקל את דברי רעייתו של הנאשם לאור נסיבות העבירה המיוחדות ומצא כי דברים אלה הינם כנים. בשל דבריה של המתלוננת לא מצאתי לנכון לשלב קנס בתמהיל הענישה.

עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות בפ"ל 3767-07-15

עוד יש לשקול כי הנאשם אמור להתחיל ביצועו של עונש בן 5 חודשי עבודות שירות בגין עבירות תעבורה קשות. עונש זה - אמור הנאשם להתחיל בביצועו ביום 29/02/2016 וכבר נקבע לו זמן ומקום.

מאסר בפועל - לו יוטל על הנאשם, יגרום להפקעה מיידית של עה"ש בתיק האחר ויגרום לו נזק משמעותי.

תנאי שחרור מגבילים

בית המשפט הביא בחשבון כי הנאשם שווה בתנאים מגבילים של מעצר בית מלא מאז יום 20/12/2015 ולא הפר תנאים אלה.

התנהגות הנאשם בהליכי החקירה והמשפט:

לשם הגשמת שיקול ענישה זה הביא בית המשפט בחשבון לקולא כי הנאשם הודה במיוחס לו וחסך מזמנו היקר של בית המשפט. הודאה זו באה כבר בישיבת הקראה שבמסגרת הדיון בבקשה למעצרו של הנאשם עד תום ההליכים. התנהגות זו משקפת חרטה, היסוס וחזרה וחשיבות רבה נודעת להתנהגות כזו לעניין העונש. בעניין חשיבותו של שיקול זה ראוי להביא את הפסיקה המתאימה:

לדעתי, להודאה בהזדמנות הראשונה יש ליתן משקל משמעותי לקולא. זאת, ממספר טעמים, שכן היא גורמת לחסכון משמעותי בזמן שיפוטי, ומהווה גם ראשיתה של חרטה ולקיחת אחריות מצדו של הנאשם על מעשיו, וכבר נאמר במקורותינו: "מודה ועוזב - ירוחם".

.....קיים אינטרס ממשי לציבור ולמערכת המשפטית כי התיקים המובאים בפני בית המשפט יסתיימו במהרה, בשל החשיפה המהירה של האשם ופענוח העבירה. אין דומה נאשם שעונשו נגזר במהרה, לנאשם שעונשו נגזר לאחר שנתיים. ככל שמתרחקים ממועד ביצוע העבירות, מוקהה האפקט ההרתעתי, גם מהבחינה הציבורית וגם מהבחינה האישית של אותו נאשם. ת.פ. (יהודה) 5618/06 התוב"צ נגד האני רג'וב :

מצד אחד, עונש הניתן בריחוק זמן מביצוע העבירה מאבד הרבה מאד מכוח ההרתעה שלו, ומאידך גיסא - הנאשם כבר נטל חלק לא קטן מעונשו כאשר חרב הדין התהפכה מעל לראשו - והוא במצב שאינו יודע מה גורלו - במשך תקופה החורגת מכל מידה סבירה"

על החשיבות של סיום מהיר של ההליכים נאמר בע"פ 1523/05 פלוני נ' מדינת ישראל, תק-על 2006(1), 2813, עמ' 2826:

"על שיקולים אלה יש להוסיף את האינטרס הציבורי בשימור כוחו ההרתעתי של מנגנון האכיפה הפלילית, על ידי שבירורן של עבירות פליליות ומיצוי הדין עם מי שנמצא אשם ייעשה מהר ככל הניתן (ע"פ 2848/90 אסא נ' מדינת ישראל, פ"ד מד(4) 837, 840). צדו האחר של שיקול זה הינו החתירה לסיום מהיר של ההליכים מפאת חובתה של החברה לקורבנות העבירה"

מן האמור לעיל אנו למדים כי המודה בהזדמנות הראשונה לא רק חוסך מזמנו של בית המשפט, ולא רק שמביע בכך חרטה, אלא גם משרת את האינטרס הציבורי בעשיית צדק ומיצוי הדין עם עבריו במהירות. מכיוון שהנאשם הוא זה המסייע לעניין זה, בהודאתו, ראוי הוא להקלה ממשית. אין פירושו של דבר שהקלה זו צריכה לאיין את מעשיו, את הצורך בענישה מרתיעה או את הצורך בגמול הולם, וודאי שיהיו מקרים, כגון בעבירות רצח, בהם חומרת המעשים הינה כזו שהשיקולים הללו יהיו חסרי משקל. יחד עם זאת, במרבית המקרים, יש ליתן משמעות ממשית להודאה בהזדמנות הראשונה, וכך הוא הדבר גם בענייננו.

ברוח זו ניתן להוסיף כי להודאה בהזדמנות הראשונה בבתי המשפט יש ליתן, לטעמי, משקל ממשי נוסף, בייחוד לנוכח העומס הבלתי רגיל המוטל לפתחו של בית משפט זה יש לעודד נאשמים לקחת אחריות מהירה על מעשיהם, ולהביא לחסכון בהליכים השיפוטיים. בכך הן האינטרס האיש של הנאשם והן האינטרס הציבורי יזכו למיצוי הטוב והמירבי, בהקלה לנאשם מצד אחד, וגזירת עונשו של אשם בשלב מוקדם וקרוב יחסית למועד ביצוע העבירות, יחד עם יעילות הטיפול בתיקים רבים אחרים מהם תיקי עצורים, מצד אחר.

דברים אלה יפים לענייננו והדרך אותה נקט הנאשם מן הדין שתפעל לטובתו בהמשך.

הנסיבות המחמירות שאינן קשורות בביצוע העבירה הן אלה:

הצורך בהרתעת עבריינים פוטנציאליים מפני ביצוע עבירה מסוג העבירה שביצע הנאשם, בשל מהות העבירה או שכיחותה:

בית המשפט שקל לחומרא כי העבירה ומאפייני ביצועה הינם שכיחים למדי ויש להרתיע את הציבור המועד הכולל אנשים בתנאיו של הנאשם מביצוע עבירות דומות בפרט דברים אמורים בנאשם שיש להרתיעו מהשפעתם הקשה של סמים כפי

שנתגלתה בתיק זה.

י. פסיקתא:

בשים לב לשיקולים אלו אשר נמנו גוזר בית המשפט על הנאשם את העונשים הבאים:

(א) 105 ימי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו של הנאשם בתיק זה.

הנאשם יוכל לרצות מאסר זה בעבודות שירות בכפוף להמלצת הממונה על עה"ש ואם תהיה המלצה זו חיובית ירצה הנאשם את עבודות השירות, במקום ובזמן עליהם ימליץ הממונה על עבודות השירות ולא יאוחר משלושה חודשים מתום ריצוי עונשו בפ"ל 3767-07-15.

(ב) שישה חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור בתוך 36 חודשים מהיום עבירת אלימות כלשהי .

(ג) שניים עשר חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור בתוך 36 חודשים מהיום עבירת אלימות כלפי בת זוג .

(ד) בנסיבות העניין ועל אף שהיה ראוי לעשות כן מבחינת תמהיל הענישה - לא יוטל קנס.

הממונה על עה"ש יגיש חוות דעתו לבית המשפט בתוך 90 יום .

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ב' אדר א' תשע"ו, 11 פברואר 2016, בנוכחות הצדדים.